

Discurs—elev A

Buna ziua, comunitatea mea bisericească! Sunt Agnes Gonxha Bojaxhiu. Cel puțin, am fost până în anul 1937. Mă cunoașteți poate acum ca Maica Tereza. Am călătorit până aici pentru a-i ajuta pe aceia fără hrană, adăpost sau bani. Aș vrea să vă împărtășesc cum mi s-au întâmplat toate acestea în viață. Era 26 august 1910 când m-am născut în marele oraș Scopje, Macedonia, un oraș undeva mai sus de Grecia. Am avut un frate și o soră – pe numele lor Lazăr (născut în 1907) și Aga (născută în 1904). Am avut doi părinți iubitori și religioși. Numele lor erau: Nikola și Drana. Nikola era un om de afaceri local, foarte respectat, iar mama provenea dintr-o familie înstărită, făcând și familia mea înstărită, de asemenea. Copilăria mea a fost foarte fericită până în 1919.

Lucrurile au început să se sfârșească tragic. Tatăl meu a murit când eu aveam 9 ani, lăsând-o pe mama să deschidă o afacere cu broderie și haine pentru a sprijini familia. Curând după aceea, familia s-a umplut de necazuri. Mai târziu, după moartea tatălui meu, economiile familiei s-au dus. Astfel că era din ce în ce mai greu să trăiesc în familia mea. Mama se simțea zi după zi, mai singură. Am mers la o mică școală catolică numită Lyceum unde s-a dovedit că sunt o bună elevă.

La vârsta de 18 ani am luat o decizie. Am răspuns unei vocații, de soră catolică misionară – cu întârziere. Vocația m-a trimis în India. Nu am fost niciodată căsătorită și nici nu am avut copii. Dar am fost fericită.

Înainte de a pleca în India, cel mai mare regret al meu a fost renunțarea la viața mea fericită și părăsirea căminului, pentru a călători într-o țară îndepărtată. Am plecat în 1928, în lunga mea călătorie în India. O altă doamnă care a răspuns vocației, mi s-a alăturat pe drum. Numele ei era Betika Kajnc. În fiecare zi pe drumul către locul acela m-am rugat cu un rozariu din bile. Fiecare bilă reprezenta rugăciunea pentru o zi. Îmi lua aproape o oră să mă rog. Prima bilă albă începea întotdeauna cu această rugăciune, una foarte cunoscută, pe care probabil că o știți:

„Tatăl nostru care ne ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri. Și ne duce pe noi în ispită, și ne păzește de cel rău, Amin.”

Era 1929 când eu și însoțitoarea mea am ajuns în India. În timp ce ne plimbam pe străzi am văzut oameni care locuiau afară pe alei. Amândouă am început să ne deschidem Biblia și să citim câteva pilde din Vechiul Testament. Am început să-i ajut să-și caute adăpost. A fost foarte greu, dar Betika și cu mine ne-am descurcat să găsim câte ceva. Mâncarea a început să fie dată de la unul la altul. Toți erau mai fericiți decât erau când am venit noi. În 1937, mi-am făcut jurămintele finale ca misionar catolic și mi-am ales numele Tereza, după Sfânta Theresa de Lisieux.

În 1948, am început să lucrez cu oamenii săraci. Am simțit că îi învățam într-adevăr despre Dumnezeu. În 1979, am avut o zi minunată: am câștigat premiul Nobel pentru Pace. Acest premiu valora peste 1 milion de dolari. Și ghiciți? Am donat tot săracilor. Eram dornică să renunț la toți banii mei pentru oamenii de care îmi păsa. Știam că e cel mai bun lucru pe care îl puteam face.

În 1990 am cerut să demisionez din funcția de șef al misionarilor, dar curând am fost votată să revin ca general superior.

Era în anul 1996, când lucrurile au început să meargă extrem de rău. Am căzut și mi-am rupt gâtul în aprilie, m-am îmbolnăvit de febră și am avut probleme cu ventriculul stâng, în august. Am fost tratată de o infecție la piept și de probleme de inimă, în septembrie. Am fost reprimată în spital cu dureri în piept și probleme de respirație, pe 22 noiembrie. Apoi în 1997 am murit.

Aș vrea să vă reamintiți de mine ca fiind cineva care i-a ajutat pe săraci. Cineva care i-a învățat de Dumnezeu. Cred că am făcut diferența, arătându-le oamenilor calea spre Dumnezeu și i-am ajutat în viață oferindu-le toți banii primiți prin premiul Nobel. E posibil să nu-i fi ajutat pe toți, dar am ajutat. Spun: „dacă judeci oamenii, nu vei mai avea timp să-i iubești” și vă mulțumesc că ați venit la slujba de la biserică din această duminică.